

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

Oerolse Brainpower

Oerol 2019. We laten ons na twee jaar weer eens een keer verrassen op – naar mijn bescheiden mening – het leukste culturele festival van Nederland. De wonder-schone natuur krijg je er gratis bij. Gemakshalve de kinderen maar thuisgelaten. Dochter Juul was met vlag en wimpel geslaagd, dus mijn vrouw en ik konden met een gerust hart naar Terschelling. Fietsjes achterin de Volvo, vol gas naar Harlingen en hopen op geen file. Ruim op tijd bereikten we Harlingen. Na het plaatsen van de fietsen in het ruim was het vechten voor een plekje bij het raam. Na een bloedige strijd verloren we van een vuurspuwende straatkunstenaar. Bij de kassa kochten we een festivalbandje wat ons toegang gaf tot het hart van Oerol, festivalterrein Westerkeyn in de hoop de ‘kunstenaar’ nog eens tegen te komen. Midden op de Waddenzee – bij eiland Griend – schitterde de zon op het water terwijl achter ons een donkere onweersbui Harlingen overviel. De zon verdween langzaam aan de horizon. De boottocht naar Terschelling staat immer garant voor de meest wonderlijke wolkenpartijen op zee. Eenmaal voet aan wal in West trakteerden we onszelf bij paviljoen de Walvis aan het Groene strand op een biertje en een wijntje. Thuiskomen is een groot woord maar zo voelde het wel. Zo moet vrijheid voelen. Met dat eilandgevoel stapten we op onze meegenomen fietsen naar ons hotel. Hotel? Ja, een hotel. Dit jaar niet op camping Formerum maar een last minute petite hotelletje in Lies. Misschien een beetje vloeken in de kerk maar we worden ook een dagje ouder en stijver, zeker na mijn accident. Niet je tent hoeven opzetten

of met een handdoekje over je schouder naar een koude douche. Ik kan het voor nu missen. Na een lekker ontbijtje in Hotel de Walvisvaarder hadden we onze eerste Oerol afspraak; Orkater in samenwerking met Via Berlin en Ragazze Quartet bij zandafgraving de Wulp. Het spektakelstuk speelde zich af op de grens van bos en duin, locatietheater in optima forma. De voorstelling, Lost Tango, is een meeslepend verhaal over verloren paradijzen, gebroken harten en gemiste kansen op de melancholische klanken van ‘vader’ Carel Kraayenhof. Twee zussen Anna en Clara – elkaars tegenpolen – leveren een morele strijd om het cruiseschip ‘de Esperanza’ van vader die in een rolstoel zit. De tango met zijn historie van armoede, schoonheid en passie wordt ver van huis prachtig vertolkt door Carel Kraayenhof. Van de klanken van zijn bandoneon schieten spontaan de tranen in je ogen. Ik snap Maxima na al die jaren wel. Voor mijn gedwongen beauty sleep ging ik voor de lunch nog even – for all times sake – verse broodjes halen bij camping Formerum. Echter de lokale bakker was gv... vervangen door een bakery foodtruck. Een hippe millennial met een baard had zich verkled als bakker. Of hoorde dit bij een Oerol act waar ik geen weet van had? Aan sommige dingen kom je gewoon niet. We eindigden de zonnige dag bij strandpaviljoen Zandzeebar met de ondergaande zon als stille getuige. En passant maakten we nog wat mooie (yoga) pics op het brede witte strand. Even weg van het Oerol-geweld om ons er vervolgens weer volledig in te storten.

Ab+

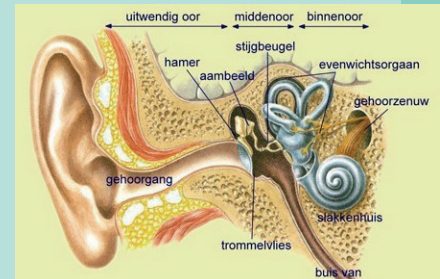
COLUMN

Hans Böhm
Freelance publicist

Een bijzonder beeldvormend onderzoek

Mijn linkercolumnbuurman Ab Hoogland beschrijft zijn worsteling met het herstel van een herseninfarct. Dat gaat best goed, zo te lezen. Je hoopt dat zo iets jezelf niet overkomt maar de vrees is er altijd, ergens weggestopt in een achterkwab.

Want het kan zomaar gebeuren. Jaarlijks speel ik simultaan voor het revalidatiecentrum Heliomare in Wijk aan Zee en daar zitten vele gevallen tussen die plotseling, vanuit het niets, iets ernstigs is overkomen. Een ontplofte butagasfles, een verkeersongeval en natuurlijk ook totaal onverwachte defecten van het lichaam. Als ik op mijn linkeroor lig hoor ik prima, lig ik op mijn rechteroor dan gaat veel aan me voorbij. Dat was al enige tijd zo en dus besloot ik bij de audicien een gratis hoortest te doen, want die vrolijke mededeling zat in het reclameblok. Bij een hoortest krijg je via een koptelefoon allerhande piepjes en zodra je ze hoort moet je op een knop drukken. Vijf jaar geleden had ik dat uit nieuwsgierigheid ook gedaan en toen was er niets aan de hand, beide oren 80 procent. Dit keer was de uitslag anders. Rechts 80, links 60. “Ik heb hier geen verklaring voor”, zei de vriendelijke audiciëntiste, “u heeft maar één hoofd en twee oren en waarom de ene dan zo achteruit is gegaan ten opzichte van de ander, tsja, daar ga ik geen apparaat voor adviseren, ik raad u aan naar een dokter te gaan.” Thuis zocht ik op de computer naar mogelijke oorzaken en één daarvan was de goedaardige Brughoek-tumor. Via de huisarts maakte ik een afspraak bij de afdeling KNO in het ziekenhuis. Er kwam eerst een nieuwe hoortest, omdat die 60% de gehele linkeroorkant betrof en niet precies wáár. Je hebt het gedeelte tot je trommelvlies, het uitwendige oor, dan komt het middenoor met die bekende buis van Eustachius voor de drukverdeling plus een ingenieus systeem met drie kleine botjes die kunnen bewegen en die informatie doorgeven aan het binnenoer. Daar bevindt zich het slakkenhuis dat trillingen omzet in elektrische signalen, een zo complex systeem dat ze er nog steeds onderzoek naar doen. “Als het probleem in het binnenoer ligt kunnen we er niets aan doen.” zei de dokter. De nieuwe test bracht geen nieuws, het kon dus gewoon slijtage zijn of die tumor, goedaardig maar toch een tumor. Ik kreeg een MRI-onderzoek. Een beleving op zich. Je ligt in een sterk magnetische tunnel en hoort allerhande repeterende kloppende geluiden, op dat moment worden beelden gemaakt van je binnenkant. Soms word je een stukje naar voren of naar achteren geschoven. Ik had een koptelefoon op met een irritante muzikzender maar ergens tussendoor viel dat geluid gelukkig weg en kon ik goed meeluisteren met die mysterieuze beeldgeluiden. Soms leek het of iemand op een verwarmingsbuis aan het kloppen was in een andere kamer, soms leek het of er op afstand een trein passeerde. Een week later kwam de uitslag: er was niets gevonden. Dan moet je blij zijn maar dat is wel blijheid met een rafelig randje. Het verval is kennelijk ingetreden.